

[Krag.]

Gang paa Gang har vi fra Venstres Side, og jeg som Ordfører for mit Parti, tilladt os over for den højtærede Minister at hævde, at den Fremgangsmaade, som skulde følges for at opfylde Bestemmelserne i § 4, Punkt 6, i Renteloven, maatte afklares ved Forhandlinger mellem den høje Regering og Nationalbanken samt med de Obligationsejere, som for at faa den mest gnidningsfri Gennemførelse af en Konverteringsordning særlig kom i Betragtning, nemlig de Obligationsejere, som ligger med de store Beholdninger, Banker, Sparekasser og Forsikringselskaber af alle Arter. Jeg tillod mig at hævde Nødvendigheden af, at den højtærede Minister kom overens med disse Institutioner om Formen for Konverteringens Gennemførelse, og jeg har under Forhandlingerne her i Salen i denne Sag gentagne Gange beklaget, at den højtærede Minister lod Sommermaanederne passere, uden at en saadan Undersøgelse blev foretaget, og uden at der blev forsøgt paa virkelig rationel Grund at gennemføre den Konvertering, som var hele Rentelovens Forudsætning. Men den højtærede Minister og hans Partier vendte jo stadig det døve Øre til, og umiddelbart derefter skød den højtærede Minister mig i Skoene Skylden for, at en Konverteringsplan ikke var blevet gennemført. Man finder jo ogsaa en Genklang af denne over for mig ganske ugrundede Beskyldning, som jeg ved en tidligere Lejlighed har omtalt her i Tinget, i den højtærede Ministers Forelæggelsestale, hvor han paa Sp. 1081 udtaler:

„ . . at Betydningen af denne Konverteringsplans Gennemførelse selvfølgelig ikke alene skal maales ved den Lettelse af Rente- og Afdragsbyrder, som Ordningen direkte vil medføre for de paa-gældende Laantagere, men at den tillige skal bedømmes efter de almindelige Virkninger til alle Sider paa Pengemarkedet; som den tilstræber, hvorved Erhvervs-livets Kapitalbehov kan billiggøres“.

Jeg er ganske enig med den højtærede Minister paa dette Punkt. Den højtærede Minister berømmer den Forstaaelse, der er kommet til Orde i andre Lande, hvor man har erkendt det at være en Borgerpligt at støtte og befordre Rentesaenkning- og Konverteringsbestrebelse. Men maa jeg spørge den højtærede Minister under Henvisning til den Udtalelse, som jeg nylig citerede: Har denne Erkendelse af Betydningen ved en Konverterings Gennemførelse ikke blot for Ejendomsbesidderne, men for Erhvervs-livet i det hele taget, har denne Erkendelse

ikke fundet Udtryk i mit Partis Stilling til denne Sag? Jeg skulde mene, at det i aller-højeste Grad har været Tilfældet. Den højtærede Minister erklærer, at de Forhandlinger, som hidtil er ført, og det er altsaa de Forhandlinger, som burde have været ført i Maj—Juni Maaned med Banker og Sparekasser og Forsikringsinstitutioner, at disse Forhandlinger har vist, at denne Opfattelse i dette Øjeblik er naaet ganske langt. *I dette Øjeblik*, siger den højtærede Minister. Det er i Sandhed et vidunderligt Udtryk i denne Forbindelse, saasom den højtærede Minister jo aabenbart ikke ved det allerfjerneste om, hvordan Indstillingen i Milliarder af fore-gaaende Øjeblikke siden i Maj Maaned i Aar har været inden for disse Institutioner til denne Sag. Jeg kan ikke opfatte denne Udtalelse paa anden Maade, end at den skal tjene til at tilsløre det Sløvsind, kan jeg vel sige, som den højtærede Minister i denne Sag har været fyldt af. Jeg forsikrer den højtærede Minister, at havde han sadlet sin Ganger for Maaneder siden og var redet frem i denne Sag, vilde han have fundet Vejen banet, ligesom den er i Dag.

Nu siger saa den højtærede Minister, og det er jo virkelig ogsaa en Selverkendelse, som jeg ikke havde tiltroet ham, men som jeg kun kan udtale min Tilfredshed med er kommet til Orde, den højtærede Minister siger, at de, der tilsidesætter disse Synspunkter, gør stor Skade, og den højtærede Minister er overbevist om, at de derved heller ikke vil gavne sig selv. Nej, sikkert ikke! Jeg takker for denne Selverkendelse. Jeg er af den Mening, at den højtærede Minister ved intet at foretage sig i denne Sag igennem over et Halvaar har gjort stor Skade, stor Skade ved den Tilsidesættelse af Synspunkterne, som var nedlagt i Loven om Rentesaenkning og om Krisefondens Oprettelse, har bevirket store Tab for somme og store Gevinster for andre, og den højtærede Ministers Overbevisning om, at han ikke derved har gavnet sig selv, stemmer nøje med min Opfattelse og med Virkeligheden.

Naar den højtærede Minister saa indleder med at sige, at Regeringen maa fastholde — nu bliver Regeringen pludselig stedfæstet paa dette Omraade —, Regeringen maa fastholde, at Kravet om en Rentesaenkning ikke lader sig afvise, ja, saa siger jeg, at havde Regeringen ikke „fastholdt“ paa den Maade, som den har det, saaledes at vi ikke er kommet af Stedet i denne Sag, kunde vi vel være naaet overordentlig vidt paa nærværende Tidspunkt og rimeligvis være naaet igennem Vanskelighederne. Naa, men det er vel i Erkendelse af Sand-